

Referat despre Marin Sorescu si clasicismul antic-prima parte

Spiritele alese nu solicita prezentari subiective. Ele raman aceleasi, ta aceeasi aureola vecina cu mitul. In cazul de fata, pentru a nu fi suspectat detasarea noastra obiectiva se voieste constanta si necesara Evocarile unor istorici si critici literari, din ultimul timp, vizand opera si memoria lui Marin Sorescu, scrise cu mintea si cu inima sunt un omagiu adus scriitorului. Imaginea unui statut valoric ramane insa deschisa exegezei romanesti si straine.

Privita din unghiuri diferite, opera lui, ta orice generatie, poate isca mereu noi intelesuri. Eugen Simion, intuindu-i nu o singura data posibilitatile creatoare, de exceptie, preciza ca "o mare opera nu-si epuizeaza niciodata sensurile" (incet si pe tacute, "Literatorul", 13 - 20 decembrie, 1996, p.3).

Un adevar valabil pentru cateva elite ale culturii noastre. Sensurile operelor viabile, multiple si multiforme, nelinistite ta esenta lor, cauta permanente iesiri catre alte vaduri. O conditie a perenitatii lor.

Putem vorbi de un clasicism antic ta gandirea si opera lui Marin Sorescu? Intrebarea nu-i deloc usoara. Ea trimite la formatia lui spirituala din anii de studii, ta trepte, la inclinatii, neignorand legatura lui cu vechile culturi, cu orizonturi de cunoastere si de confruntari. Cand toate acestea se rotunjesc in limitele unei biografii, neromantate, incepe greul: lupta cu opera, structura complexa, cu brate si capete mitice, pierdute in metafizic. Marin Sorescu isi avea propriul daimon; i l-am intuit inca din anii studiilor liceale si universitare si i-am stat alaturi: conlocutor.

Acest adverb, "alaturi", nu-i vizeaza insa opera, expresie a propriului impuls, a propriei traiiri, in sfera frumosului. Inca din acesti ani, versul horatian - "os magna sonatarum" ("glasul care va canta lucruri marete") i se potriveau ritmic, apoi in fiecare faza de afirmare. Randurile de fata au in vedere, cat de cat undele de clasicism antic, existente in opera sa.

Ideea migrarii sufletului, prezenta in "credinta fundamentala a Inzilor" - Blaga, Geneza metaforei si sensul culturii - si la Egipteni, cu pastrarea unor vechi reminiscente, o intalnim in poezia La dumneata .(Tineretea lui Don Quijote, 1968). O intalnim si in clasicismul nostru folcloric, fapt ce se cere exegetilor de profil. Noe, Iov, o satira la adresa limitei discipolilor lui Hipocrat - "care sa fie buba?", Iisus, simbolul sacrificiului suprem, invierea lui Lazar, experiment unic, realizat prin vointa divina Cum aracii dorm..., pretext sugerand lupta interioara cu patimile "surde", sunt creatii ce trimit la textele biblice. Mit si transcendentia logos umanizat divinitate revelata Invocarea Divinitatii, in forme tragice, o vom intalni si in ultimele sale poezii: Rugaciune (inrudita partial cu Oda in metru antic), Doamne, Caderea in sine, Cartea mortii, O rugaciune a inimii si Durere pura. Structura lor, elegiaca este precedata tulburator de poemele Singuratate, Scara la cer. Dusul, Ascita etc. Acceptarea eroica a mortii, rezistenta demna in fata ei pana in ultima clipa implorarea Divinitatii

Referate

Referate, Comentarii, Eseuri, Caracterizari

<http://referatenoi.ro>

pentru intrarea in vesnicie, fara chinuri, cultul poeziei, materializat clipa de clipa iata cateva trasaturi, fara model, in lirica noastra actuala.